

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת
ואתחנן
ט"ז אב
תשע"ח

931

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:23 | 7:14 | 7:20 | 7:05 **הדלקת נרות**

8:19 | 8:22 | 8:21 | 8:19 **מוצאי שבת**

9:00 | 9:05 | 9:03 | 9:00 **רבינו תם**

משכיל לדוד

לימוד לשם שמים גורם לעונג אמיתי

כי כך הוא אינו מקיים מצוות לשם שמים. אלא, על כל אדם לקיים מצוות וללמוד תורה כדי לזכות לשכר הנצחי והאמיתי של ראיית זיו פני השכינה הקדושה וההסתופפות בצילה לעתיד לבוא. וזוהי שאיפה כשרה וטהורה, כי אין כאן כל בקשת שכר גשמי של עושר, כבוד ונכסים כי אם שכר רוחני בלבד.

ויש לדעת ולזכור שרק המתענג בלימודו ושמה בו, הוא הזוכה ללמוד לשם שמים, וממילא גם "למחר" דהיינו לעתיד לבוא יקבל שכרו מושלם. כי הכל תלוי בשרוש המצוות ועיקרן שהוא לימוד התורה, שאם עוסק בה כדבעי ומוסר נפשו עליה ומתענג בה - ממילא נמשכות אחריה כל מצוות התורה, חוקיה ומשפטיה ואז כולם נעשים לשם שמים. וכעין זה מצינו במעשהו של פינחס שהיה כולו לשם שמים ומסירות נפש לקידוש ה', והרי שכרו איתו ופעולתו לפניו ובדין הוא שייטול שכרו. שכר נצחי ורוחני "ברית כהונת עולם".

וזכר אני עת ישבתי עם מרן רבנו חיים שמואל לאפיין זצוק"ל, מורי ורבי, והתבוננתי בו כיצד שקוע הוא בלימוד התורה - חשתי ממש כאילו זוכה אני לעמוד אל מול זיו פני השכינה הקדושה. לראות פני רבי ומורי זיע"א היה נפלא כל כך, כאשר זיו קלסתר פניו היה כפני מלאך וכולו אש להבת לעבודת ה' ברוך הוא. ואם כזו הנאה יש בהתבוננות בעבדי ה' הנאמנים - על אחת כמה וכמה כשאדם יזכה לעתיד ליהנות מזיוהו והדרה של השכינה הקדושה.

וכיצד יזכה האדם להגיע לדרגה גבוהה ונעלה שכזו שמחובתו להגיע אליה?

רק על ידי "וצדקה תהיה לנו". כפי שהוסבר לעיל, רק כשהאדם מבין ויודע שצדקה וחסד עשה עימנו בוראנו שנתן לנו תורת אמת, ובבואו לעסוק בה בשמחה ובהתלהבות ללא מתן שכר גשמי אלא רק לשם שמים - אז יזכה לידיעת ה' בבירור אמיתי.

סיפורים רבים לאין ספור נשמעו במשך כל הדורות כולם על אהבתם העצומה של גדולי ישראל לתורת ה' יתברך. כך מסופר גם על רבנו הגדול רבי אלחנן וסרמן זצ"ל ה"ד, שכאשר העניק לו בנו מתנה חשובה נעליים חדשות, הוא הודה לו על כך בלב שלם מדין הכרת הטוב. וכמוכן שבנו של הרב זצ"ל ציפה לראותו נועל את הנעליים הללו, אולם רבי אלחנן נותר נעול בנעליו הישנות. תמה בנו על כך, ושאל את אביו הגדול לפשר הדבר. נענה רבי אלחנן זצ"ל בענוותנותו - אין בפי מילים להודות לך בני, על מתנתך הנפלאה. אולם שמתי ליבי שבנעליים הללו ישנם שרוכים, וחוששני שאאלץ לבזבז דקות מזמני על קשירת השרוכים. זמן שיכולתי להקדישו ללימוד התורה, וחבל על כן מוטב שאשאר בנעליי הקודמות...

גדולי ישראל ידעו כל כך והבינו בבירור מהו ערכו של זמן לימוד תורה, וחסו על כל שבריר שניה שלא תלך לבטלה. וכאשר מקדישים אתם מזמנכם ללימוד התורה צועדים אתם בדרכם של גדולי ישראל לדורותיהם. אשריכם נושאי דגל התורה ברמה.

"ושמרת את המצוה ואת החוקים ואת המשפטים אשר אנכי מצוך היום לעשותם" (דברים ז, יא)

מדוע נאמר "מצוה" בלשון יחיד, ואילו "חוקים ומשפטים" בלשון רבים? וכלשון זה נאמר גם לעיל (שם ה' כ"ח) "ואדברה אליך את כל המצווה והחוקים והמשפטים אשר תלמדם". "מצוה" נאמרה בלשון יחיד שוב גם כאן. וצריך להבין על איזו מצווה מדבר הכתוב ומהי מהותה?

עוד כותב רש"י בפירושו לפסוק (שם ז, יא) "היום לעשותם" ולמחר לעולם הבא ליטול שכרם, עד כאן. ותמוה לכאורה, אם יחשוב האדם בדעתו לעשות מצוות ה' היום רק בכדי שיזכה לעולם הבא ליטול שכר - נמצא שלא יעמול בעבודת ה' לשם שמים כלל, כי דעתו נתונה רק לשכר העתידי?

וכדי לעמוד על הקושיות הללו, יש להתבונן בפסוק נוסף (דברים ו, כה) "וצדקה תהיה לנו כי נשמור לעשות את כל המצוה הזאת". ומאחר וגם כאן נאמר "מצוה" בלשון יחיד, נראה לומר שכוונת הפסוק היא על המצווה העיקרית דהיינו לימוד התורה, לפי שתורתנו הקדושה היא שורש לכל המצוות כולן. וזוהי כוונת הפסוק, שכאשר אדם יושב ועוסק בתורה עליו לדמות בנפשו שהוא כמקבל צדקה וטובה גדולה מבורא העולם. כיוון שניתנה לו הזכות לו להיות עוסק בתורה ובאמריה.

הא למה הדבר דומה? לעני שאין לו במה להתקיים, והנה גומל העשיר חסד עימו ומעניק לו צדקה כדי מחייתו. חובה עצומה של הכרת הטוב מוטלת על אותו עני כלפי מטיבו העשיר. כך עלינו לחוש בבואנו לעסוק בתורה הקדושה, כי צדקה וחסד עשה עימנו בורא העולם שנתן לנו תורת חיים שהיא חיינו ואורך ימינו. ואם כך יחוש האדם הרי בין שבודאי לא מגיע לו שכר על התורה שלמד, אלא אדרבה - הוא עצמו חייב להודות להקב"ה ולמלא פיו שבח ותהילה לבורא העולם על הצדקה שעשה עימו ונתן לו תורת חיים, המחייבה ומקיימת אותו בזה ובבא.

וכיצד מגיעים להערכה והוקרה שכזו כלפי מלך המלכים וכלפי התורה הקדושה?

רק על ידי קיום הפסוק "ושמרת את המצוה". דהיינו כשנשמור את אותה מצוה עיקרית שהיא גולת הכותרת של כל המצוות כולן - לימוד התורה, וודאי תעלה בליבנו שמחה אינסופית שזכינו לכך. מטעם זה כתבה התורה בלשון יחיד ושמרת את "המצוה". לפי שרק על ידי שמירת מצוות תלמוד תורה והעיסוק בה, רק על ידי כך מגיעה לאדם ההכרה כמה מתיקות יש בתורה ועד כמה יקרה היא מפנינים וכל חפצים לא ישוו בה. ומאחר שמצוות תלמוד תורה שקולה כנגד כל המצוות כולן, ממילא על ידה זוכה האדם לקיים את כל החוקים ואת המשפטים כהלכתם. ונמצא שלימוד התורה מביא אותו לקרבת ה' יתברך, וכך גם המצוות שיקיים יהיו בשמחה ובהתלהבות דקדושה. ואם כן מרוויח האדם מעלה נוספת שלא יקיים את המצוות וילמד תורה לשם כבוד או שכר, כי אם לשם שמים באמת.

וכן יובנו דברי רש"י הקדוש - "היום לעשותם ומחר לקבל שכרם". באמת אין הכוונה שהאדם מצפה לשכר על מעשיו,

הילולא דצדיקא

טז - רבי משה פרדו

י"ז - רבי שמשון ורטהיימר

י"ח - רבי דב בער אליעזרוב

י"ט - רבי יעקב כולי בעל 'מעם לועז'

כ - רבי יוסף צוברי

כ"א - רבי אהרן מבעלז

כ"ב - רבי מרדכי בר הלל המרדכי

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

אין קיצורי דרך לזמן הגאולה

משה רבינו מתחנן לפני הקב"ה שיכניסו לארץ, ואף מתפלל על כך חמש מאות וחמש עשרה תפילות, עד שאמר לו הקב"ה: "אל תוסף דבר אלי בדבר הזה".

מה, בעצם, רצה משה רבינו? הלא הקב"ה גור שלא יכנס לארץ, ומה חשב להשיג בתפילתו?

בעצם צריך להבין זאת בכל התפילות שאנו מתפללים, כגון על חולה שיתרפא או על עני מרוד שיורחב לו. אם הקב"ה גור שכך יהיה מצבו, כיצד באים אנו לשנות את הגזירה?

יסוד גדול אמר רבי ברוך שמעון שניאורסון זצ"ל (הובא בספר 'ומתוק האור'):

משה רבינו פותח ואומר: "ה' א-להים". ה' זו מדת הרחמים, א-להים זו מדת הדין. "אתה החילות להראות את עבדך את גדלך ואת ידך החזקה". שוב, גדלך - מידת הרחמים, ידך החזקה -

מדת הדין. "אשר מי א-ל". א-ל יכול להיות גם רחמים וגם דין. מצד אחד הוא אחד מ"ג מידות של רחמים. מצד שני נאמר "א-ל זועם בכל יום" (תהלים ז, יב). הכיצד?

התשובה היא: מה שנראה אצלנו כדין, בשמים הוא בעצם רחמים!

אומר, אפוא, משה רבינו: "אשר מי א-ל בשמים ובארץ" - רבוננו של עולם! הרי אצלך הכל רחמים, ורק בארץ ישנם דברים הנראים כדין. אנא ממך! תן גם לי לראות את הרחמים, תן גם לי להרגיש את החסד! זו היתה הבקשה.

אכן טענה חזקה לכאורה. ומה היתה תשובתו של הקב"ה?

"ויתעבר ה' בי למענכם ולא שמע אלי". אומרים חז"ל, כאישה עוברת. ובאר המ'שך חכמה' שלפעמים אישה מעוברת, בחודש החמישי לעיבורה, מרגישה שאין לה יותר כוח להמשיך, והיא מתפללת: 'הלוואי וכבר יצא התינוק'.

אבל אם התינוק יצא עתה - הוא לא יחיה, כי עדיין איננו מוכן ובשל לחיים בעולמנו. הוא צריך לשהות שם עד תום תשעת חדשי העיבור, רק אז יאה בשל לצאת לאוויר העולם.

מספרים על אדמו"ר אחד שבלייל שבת אחד התאחר מאד להגיע ל"טיש". בסוף, קרוב לחצות הלילה נכנס לבית המדרש. מיד כשהתיישב אמר לחסידיו: "תסלחו לי היה לי אורח חשוב מאד - אליהו הנביא. הוא בא לומר לי שברצונו להתגלות ולבשר את הגאולה, וכבר הסכימו אתו שבעת הרועים. הוא רק בא ליטול גם רשות ממנו, ולקח לי זמן רב לשכנע אותו שעדיין לא יבוא".

אחד החסידים שמע זאת קפץ ואמר: "אבל למה, באמת, שלא יבוא? אדרבה שיבוא!" הביט בו האדמו"ר והסביר: "הלא ברגע שיבוא משיח צדקנו - שוב לא תהיה אפשרות לתקן. כביכול העולם כולו יכנס להקפאה. לדאבונו ישנן עדיין נשמות רבות שהן רחוקות מתיקונן, ועל כן בקשתי שימתין קמעה כדי לתת גם להן הזדמנות נוספת לתקן".

אבל היהודי בשלו: "שיבוא, יהיה מה שיהיה!"

אמר לו הרבי: "ומי גילה לך כי נשמתך אינה אחת נשמות שלא הגיעו לתיקונן?!" יסוד גדול כתוב כאן. לא בכדי מתעכבת הגאולה, אלא לטובתנו, כדי שנספיק להשלים את עצמנו.

משה רבינו ביקש מהקב"ה: "אעברה נא וראאה את הארץ הטובה" - הנח לי להיכנס לארץ הקדושה, לכבוש אותה, ואז אבנה את בית המקדש, אמחה את זכר עמלק והעולם יבוא לתיקונו הסופי.

אמר לו הקב"ה: ה'! "ויתעבר ה' בי למענכם", דימה זאת אישה מעוברת המבקשת לקצר את זמן עיבורה. הוא הדין כאן: אם משה רבינו היה נכנס לארץ ומתקן את העולם, הכל היה נעצר באמצע.

והדבר אינו טוב עבורכם. נמצאים אתם עדין באמצע הדרך, נדרש לכם זמן נוסף להשלים את התיקון. לכן, "למענכם" נמנעה ממנו הכניסה לארץ, כדי שתוכלו אתם להמשיך ולתקן את נפשתיכם עד שתגיע עת הגאולה השלימה ויבוא העולם לתיקונו...

השפעת כוח הטומאה

אשה נוכריה באה לפני והביאה לי לראות את ספרה שהיא כתבה על המלאכים, וביקשה את ברכתי לספר הזה ואת הסכמותיי עליו. זהו כבר ספרה השלישי על המלאכים, ומידי מספר שנים היא באה אליי עם ספר חדש שאותו כתבה, ומבקשת את ברכתי.

הבטתי בספרה הטמא של האישה, וכל מה שביקשתי באותם רגעים היה לקרוע אותו ולהשליכו מעל פניי. וחשבתי לעצמי - מהיכן יודעת גויה זו דבר כלשהו על המלאכים משרתי ה', כיצד היא יודעת את שמותיהם ואת תפקידיהם ויחסם כלפי העולם? אין זאת אלא שהיא לומדת את הקבלה ועוסקת בזוהר הקדוש באופן הטמא והפסול ביותר, ולפיכך הספר שכתבה - מלא כולו בכוחות הטומאה והקליפה.

מובן מאליו שלא יכולתי להעניק לה את ברכתי או את הסכמותי לספר, ולצערי הרב במשך שבוע ימים לאחר מכן, הספר הטמא עוד היה במוחי ונתקשיתי להשתחרר ממנו. כל זאת בשל כוחות הטומאה שהושקעו בכתיבת הספר הזה. וידוע שכאשר כוחות אלו נדבקים באדם - השפעת הטומאה שלהם ממאנת לעזוב אותו.

מובא בדברי האר"י הקדוש זיע"א, שלעיתים גם מעבר בלבד ליד בית מטבחים של טריפות משפיע על האדם בשל הטומאה ששורה בו. על כן כל אדם צריך להימנע ככל יכולתו מלעבור במקום זה, ובפרט

נטילת ידיים כהלכה

בשנים עברו היה לי מר שבכל פעם שהיה פוגש בי והיה לוחץ את ידי - הייתי חש תחושה רעה, פתאום הייתי מרגיש לא טוב, עד שחשתי צורך ממשי לרחוץ את ידי לאחר נגיעתו בי.

כיון שכך, שאלתי אותו באחד הימים האם הוא מקפיד במצות נטילת ידיים של בוקר שתהא בדקדוק רב, וכן האם הוא נוטל את ידיו לפי כל כללי ההלכה לפני האכילה.

כי כאשר יהודי איננו נוטל את ידי כהלכה, הטומאה וקליפת הטומאה עדיין דבוקות בו, ויש בכוחן לעורר תחושה רעה וחולאים רעים לאדם עצמו וכן לסובבים אותו.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "נחמו נחמו עמי" (ישעיה מ)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של

נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב, והיא אחת מתוך שבע הפטרות מספר ישעיה הנקראות בשם: "שבעה דנחמתא"

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

חייב לגעור בהם

אם האדם משער, שדברי התוכחה לא יועילו, אך לא יקלקל גם כן על ידי זה, גם בזה אינו רשאי לשתוק, פן יאמרו שהודה על דבריהם, אף שהוא מחויב לענות ולגעור בהם לכבוד נקי וצדיק, אשר ישחו בו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מי הוא האדם המאושר בחיים?

"ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר" (דברים ג, כג)

"בעל הטורים" מציין כי המילה "ואתחנן" עולה בגימטריא "שירה". וכוונתו היא שהתחנן משה להיכנס לארץ ישראל בכדי ללמד את ישראל שאם הם הפצים להיות שמחים בחלקם ותמיד יימלא פיהם שירה ושבח ורננה - עליהם להיזהר מלרדוף אחר הגשמיות והשפע שיש בארץ הטובה. ואל להם ליתן ליבם יתר על המידה על עניין "זבת חלב ודבש" שיש בה, אלא הנאתם הימנה תהא במידה ובמשורה, כאשר כל כוונתם לשם שמים ולצורך גבוה. וההולך בדרך הטובה הזו אין ספק שכל חייו יהיו מלאים באושר ושמחה, וראוי הוא לומר שירה.

וכן מצינו בדברי הכתוב על מעשר שני הנאכל בירושלים (דברים יד, כו-כז) "ונתת הכסף בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובצאן וביין ובשכר... ושמחת אתה וביתך והלוי אשר בשעריך לא תעזבנו". כלומר, אימתי יתקיים באדם הכתוב "ושמחת אתה וביתך"? אימתי יזכה הוא להיות מאושר בעושרו? רק אם "הלוי אשר בשעריך לא תעזבנו". כי בו בזמן שהאדם נותן משלו לאחרים, הרי הוא מוכיח בכך שאינו להוט אחר הכסף והוא מסתפק במועט. והיודע להשתמש ברכושו באופן הנכון והראוי, אין אדם מאושר ושמח הימנו.

לעומת זאת, הרודף תמיד אחר ההון והעושר ואינו יודע שובעה ולא מסתפק במה שיש בידו, אדם כזה לעולם לא יאה שמח במה שיש לו, כי תמיד הוא חס חיסרון. ועל אף הרכוש המרובה שבידו, עדיין הוא לא בא על סיפוקו וכמו שאמרו חז"ל (קהלת רבה א) אין אדם מת וחצי תאוותו בידו. יש לו מנה רוצה מאתיים. אולם המסתפק במה שיש בידו והוא מודה לה' ושר ומזמר לפניו על כל מה שחנן אותו, הריהו האדם המאושר עלי אדמות.

זכורני שפעם בשעת קבלת קהל בא לפניי אדם אמיד ובקשתו בפיו "יברכני כבוד הרב שאזכה לבנות בית פרטי מפואר ויוקרתי כפי ששכני בנה והקים"... שאלתי "מדוע דווקא כמותו?" ענה לי בפשטות "השכן שלי הוא אדם אמיד ומצליח ואני חפץ להיות דומה לו..."

כיוון שהכרתי את השכן, וידעתי במה מדובר ראיתי לנכון ליידע את אותו אדם כי אל לו לבקש להיות כמותו ולקנא בו. "יודע אתה, פניתי אליו בלחש, כי שכנך היקר איננו בקו הבריאות?! חולה הוא מאוד במחלה קשה!"

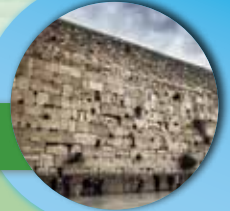
נחרד אותו אדם לנפשו ולא האמין למשמע אוזניו. לאחר מכן נפנה ואמר "באמת, אל לי לקנא בו. די לי במה שיש לי, ותודה לך ה' כיוון שיש לי כל ואני מודה לבורא העולם על כל הטוב שהעניק לי".

וכך אומרת התורה (דברים ה, יח) "לא תחמוד אשת רעך ולא תתאוה בית רעך שדהו ועבדו ואמתו שורו וחמורו וכל אשר לרעך". וידועה קושיית המפרשים ששאלו - לכאורה אם פירט הכתוב בתחילה את כל הדברים שיש לרעהו של אדם שעל ידי כך עלול האדם לקנא בחברו, מדוע חזר הכתוב ואמר "וכל אשר לרעך"?

ופירש בעל החידושי הרי"ם "זצ"ל מגור, באה התורה להזהיר את האדם שאסור לו לחמוד את מה שיש לרעהו. ואם בכל אופן הוא חומד את כל הטובות שיש לרעהו, עליו לחמוד את "כל אשר לרעך" דהיינו גם את הקשיים שלו, את בעיותיו וצרותיו - את הדברים שאינם ידועים לכל. וכשיזכור האדם שחיייו של חברו אינם כה טובים ומאושרים כפי הנראה כלפי חוץ, בוודאי שיחדל מלקנא בו. אם ייטיב האדם בדרכיו בהנהגה נכונה היאך מותר להשתמש בגשמיות העולם הזה, אזי וודאי שגם מבחינה רוחנית הוא ישיכל לדבוק, לטוב לו בזה ובבא.

מעניני דיומא

צום הרביעי - י"ז בתמוז

בימי 'בין הזמנים' זהו העת להתחזק במצות כיבוד הורים, ומה יותר מחזק מהמעשה הנפלא הבא.

שקועים היו ה'יהודי הקדוש' מפשיסחא ותלמידיו בלמוד, והנה הגיע ענין קשה מאד. התעמק הצדיק בלימודו, וכלל לא חש בנעשה סביבו. כל אותה עת ישבו סביבו התלמידים והמתינו עד אשר ימשיך רבם בשיעורו. ואולם, עיונו של הצדיק באותה סוגיה חמורה אך זמן רב.

לפתע חש אחד התלמידים הממתנים ברעב. אמר אפוא לנפשו: 'בוודאי יוסיף הרבי להגות בסוגיה עוד זמן רב. בינתיים אמהר לבית אמי ואטעם דבר מה על מנת להשקיט את רעבונך'.

במחשבה זו מיהר אל ביתו, אכל דבר מה ופנה לשוב אל בית המדרש. עודנו על סף הבית, וקולה של אמו השיגו: "אנא, בני, התוכל לעלות אל עליית הגג להוריד חבילת שחת? הן יודע אתה, בני, שאינני מסוגלת לטפס לגג, וכה זקוקה אני לשחת!" "אמא, השיב הבן, עלי לחזור מיד אל בית המדרש. הן הרבי יסיים עד מהרה את עיונו בסוגיה ויתחיל להסביר את הדברים באזני התלמידים!"

"מוטב, בני, הבינה האם והפטירה אנחה, שתשוב ללימודך. סלח לי על שבקשתיך לטפס אל עליית הגג. אך מה לעשות, ואני זקוקה לעתים קרובות לעזרתך. דמעה נגרה מעיניה, לא קל להיות אשה אלמנה..."

כשהמילים של אמו מלוות אותו יצא הבן מהבית ופסע לעבר בית המדרש. תחילה צעד במהירות, חושש היה שמא יפסיד שמץ מדברי רבו. אך הנה נעשו צעדי מתונים קמעה, ולפתע עצר על מקומו בבהלה. "לשם מה אני לומד? שאל את עצמו שאלה נוקבת. לאיזו מטרה אני כה ממחר אל בית המדרש? האם כדי ללמד ולדעת עוד ועוד? וכי מה אשיג אם אוסיף לעצמי ידיעות והרי כל מטרתו של הלמוד היא על מנת לקיים את הדברים!"

"אמנם למדתי הלכות כיבוד הורים, וההלכות שגורות על פי. אך כאשר הגיע הרגע לקיימן מה עשיתי? עזבתי את אמי ולא מילאתי את משאלתה. האם לשם כך למדתי את ההלכות?"

"לא! כל מטרת הלמוד היתה על מנת לקיים את הדברים. ולכן, עלי למהר הביתה ולעשות את שבקשה אמיי!"

סב הנער על עקבותיו ושב לבית אמו. הוא טיפס אל עליית הגג, חיטט בין החפצים עד אשר מצא את חבילת השחת המבוקשת.

"הנה, אמא, השחת שבקשת", הגיש את החבילה לאמו בעיניים מושפלות מבושה. "אנא, מחלי לי על שלא מילאתי את בקשתך מיד".

כעת כשבלבו קל עליו מיהר הנער אל בית המדרש ובידיים רוטטות פתח את הדלת. ה'יהודי הקדוש' שקוע היה עדיין בעיונו. והנה, אך נפתחה הדלת, הרים הצדיק ראשו מן הספר וחיוך האיר את פניו הקדוש. הוא קם ממקומו ופנה אל התלמיד הניצב על הסף.

"האם ידוע לך מי מלווה אותך כעת?"

הנער היתום השפיל פניו במבוכה. חבריו התבוננו חליפות ברבם ובחברם אך זולת הנער שבפתח לא ראו מאומה.

"אמור נא, שב הצדיק לשאול, איזו מצוה חשובה קיימת זה עתה, שבזכותה בא עמך מלווה כה נכבד?"

והנער עדיין שותק במבוכה.

"כשנכנסת הנה, המשיך הצדיק, ראיתי כי האמורא אביי מלווה אותך. ובהיכנסו, האיר את עיני וישב את הקושיה החמורה שהתלבטתי בה שעה ארוכה. אמור לי אפוא, על מה ולמה זכית למלווה גדול שכזה?"

או אז פצה הנער את פיו וסח את אשר עבר עליו בשעה האחרונה. "הבנתי שטעיתי, סיים, ולכן שבתי הביתה ומילאתי את רצון אמיי".

"אכן, פנה הצדיק אל תלמידו, ברור כשמש על שום מה זכה חברכם לליווי של אביי. אביי יתום היה מאביו ומאמו. ושמו הנו ראשי תיבות של המלים: 'אשר בך ירוחם יתום'. האמורא אביי לא זכה בימיו לקיים את המצווה החשובה, מצות כבוד אב ואם, ולפיכך מאז פטירתו נוהג הוא ללוות את המקימים את המצווה הזו, שכן עז רצונו להצטרף אל אלו הזוכים לקיים את המצווה החשובה, מצוות כבוד אב ואם.

הילולא דצדיקיא

אנשי אמונה

יהודי כבן שישים הגיע לרבי משה אהרן פינטו זיע"א והוא מודאג:

"שמעתי מפי דרשן - אמר לרב - כי כל יהודי חייב לקבוע עיתים לתורה. וכאשר מגיעה שעתו להיפטר מהעולם שואלים אותו בבית דין של מעלה נשאת ונתת באמונה? קבעת עיתים לתורה? וכך הלאה. כבוד הרב - אומר האיש - אני לא עסקתי לא בתורה, לא במשנה, לא בגמרא ולא בהלכה. עכשיו אני משתדל לקבוע מעט עיתים לתורה, אבל אני לא מבין כלום. מה תהא אחריתי ומה יהא עלי, לאחר שאפטר מהעולם הזה?"

שמע הצדיק רבי משה אהרן זיע"א, את הדברים, ואמר לו בניחותא: "לעולם לא מאוחר. גם לי זה קורה לפעמים, שאני יושב ועוסק בתורה ולא מבין משהו. באותו רגע אני מרים את ידי כלפי מעלה, ואומר: ריבוננו של עולם, מה שלא הבנתי בעולם הזה אבין בעולם הבא, כשאשב בישיבה של מעלה, במקום שבו יושיבו אותי".

"כך גם אתה - סיים הצדיק ואמר לו - אתה יכול ללמוד את כל התלמוד, גם אם לא תבין מילה. כי העיקר הוא שתעסוק בתורה, והקדושי ברוך הוא יקבע לך את שכרך. ומהו אותו שכר? בעולם הבא השם יתברך יקבע לך תלמיד חכם, שישב איתך וילמד אותך את כל מה שלמדת בעולם הזה ולא הבנת".

אור פני יקרות

רבי משה אהרן פינטו זצ"ל התארח פעם, בעת שביקר בלוס־אנג'לס שבארצות־הברית, בבית משפחת אזולאי. לכבודו, הכשירו בני הבית את כל הכלים שברשותם, ואף הכינו לכבודו אוכל מיוחד.

באחד הימים, אמרה הגב' אזולאי לבנה, דוד; גש בבקשה אל חדרו של הצדיק, והזמן אותו לארוחת הצהריים. הבן הלך כמצוות אמו, פתח את הדלת של הצדיק האורח מאשדוד ולפתע הוא נרתע לאחוריו. הוא צעק צעקה גדולה, ומיהר לשוב על עקבותיו.

בני הבית נחרדו; "מה קרה?" שאלו אותו

בדאגה. ואז סיפר להם הבן כשכולו נסער ונרגש:

"כשנכנסתי לחדר, ראיתי שהוא כולו מלא אור יקרות, ואף פניו של הרב קורנות ומאירות למרחוק."

סיפור דומה אירע גם אצל ר' מכלוף ביטון מהמושב לוזית.

במשך ימים אחדים התארח בביתו הצדיק, רבי משה אהרן זיע"א, ור' מכלוף שם לב כי מתוך החדר בוקע זוהר מופלא, זאת על אף החשיכה ששררה בחדר בכל שעות היממה. פניו של הרב היו כמין לפיד אש אשר שלח רשפי אש למרחוק.

בעל הבית נרתע לאחוריו, בשל חשש לבריאותו, ושב על עקבותיו, מבלי להיכנס לחדר. גם בני משפחתו היו עדים למחזה המופלא הזה, אשר נמשך כל אותה עת בה שהה הרב בביתם.

עדות שכזאת, על קירון אור פניו של רבי משה אהרן זיע"א, מעידים גם בני משפחתו הקרובה אליו. לילות רבים חדרו היה חשוך, אבל מתוך החושך היו פניו מאירים כזוהר הרקיע. פעמים רבות היו בני המשפחה נבהלים ממש מהמראה, עד שלבסוף התרגלו מעט לזה.

בס"ד

הילולא דצדיקיא

במלאכת ל"ג שנים לפטירתו של
האי סבא קדישא, חסידא ופרישא, המנורה הטהורה,
עמוד צלותהון דישראל

**מורנו ורבנו הצדיק
רבי משה אהרן פינטו זיע"א**

עליה לציון ברוב עם
ביום רביעי בלילה וביום חמישי ה' אלול ה'תשע"ח
בבית העלמין "אשדוד"

יהי רצון שתהא טענה זו טענת רחמים ונת רצון
בה תעלה תשובתינו לפני כסא הכבוד
יתקבלו תפילותנו ומשאלות לבנו לטובה וברכה
ויפקדנו בורא עולם בשנת גאולה וישועה, חסד ורחמים
אמן, כן יהי רצון.